

НАРОДЕНЪ БУДИТЕЛЪ

СЕДМИЧЕНЪ ЦЪРКОВНО-ОБЩЕСТВЕНЪ ВЕСТНИКЪ ЗА ХРИСТИЯНСКА ПРОСВѢТА И ИНФОРМАЦИЯ.

Всички ръкописи и суми да се изпращатъ до редактора свещ. Д. ПАВАСИЛЕВЪ-ШУМЕНЪ.

АБОНАМЕНТЪ:
за година 50 лв.
предплатени на
два пжти.
БРОЯ 1 левъ.
ЗА ОБЯВЛЕНИЯ
се плаща по 1 левъ
на кв. см.

Г-ца Гинка В. Попова

и
Г-нъ Златко Петровъ

Чиновникъ въ Вратчанската Митрополия.

СГОДЕНИ

с. Садовецъ.

гр. Луковитъ.

Д-ръ К. ПЕТРОВЪ

хирургъ-гинекологъ-акушеръ.

Звезда Гинекологическото — Акушерско
отдѣление при Шум. Държавна Болница.

СЕ ПРЕМЪСТИ въ бившето помѣщение на Землед.
Кадетра улица Царъ Освободителъ
1—2 срещу домътъ на Д-ръ Коларовъ.

Дирекция на постройкитъ за Водоснабдяването на
Безводния Дели-Орманъ. гр. Шуменъ

Обявление № 88

13. Февруари, 1928 год. гр. Шуменъ.

На 11 я день следъ публикуването на настоящето въ Държавенъ вестникъ, въ 16 часа, въ помѣщението на Дирекцията на постройкитъ за водоснабдяването на безводния Дели-Орманъ, гр. Шуменъ, ще се произведе за втори пжтъ търгъ съ тайна конкуренция за отдаване на предприемачъ изсичането на изключената отъ обекта на горското стопанство гора, нахояща се въ мѣстността „Топалъ Османъ Чайръж“ — Дживелска община, отъ около 396 декара.

За правоучастие въ търга се изисква 20,000.—лева залогъ. Предложенията ще се приематъ само до 16 часа, следъ което никакви предложения не ще се взематъ подъ внимание.

Тържнитъ книжа сж на разположение на интересующитъ се въ Дирекцията и Общинското управление на с. Дживелъ.

Отъ Дирекцията.

Ст. Тр-ва

ЖЕНАТА И ЦЪРКВАТА.

Онеправданото положение на жената отъ вѣкове се е отразило и въ нашитъ църковни закони. Споредъ църквата жената въ всички тайнства и при изпълнение църковнигъ служби или съвсемъ не се допуца или, ако се допуца, то тя е на второ мѣсто (при кръщение, вѣнчаване.)

Макаръ че е много смѣло да се критикуватъ църковнитъ наредби, но все пакъ всѣки знае, че църквата не е мъртава, а живъ организмъ, и като така, трѣбва да еволюира заедно съ живота, ако не въ своитъ принципи, то поне въ подробноститъ, каквото е признаване жената за човѣшко същество, жената—майка на мжжетъ.

Както църквата признава и славя Св. Мария наравно съ нейния синъ, който прогласи че предъ Бога всички сж равни, така трѣбва и църквата да признава у жената човѣка.

Църквата трѣбва да се освободи отъ гледището, че жената е грѣшно същество.

Обаче не можемъ да вмѣнимъ въ грѣхъ на църквата това отнасяне къмъ жената докато много други по-либерални институции, които въ всичко сж отишли много далечъ, още не признаватъ жената за равноправенъ членъ Цър. Народниятъ съборъ въ тоя случай даде на общество и държава примѣръ на либерализмъ като измѣни Екзарх. уставъ презъ 1921 год. и съ

чл. 116 и 111 даде изборни права на женитъ, навършили 21 год., а за избираеми—навършилитъ 40 год.—обаче само за енорийския съветъ и църковнитъ настоятелства.

Макаръ че на ж. не се даватъ права да участвуватъ въ епархиялниятъ съветъ и Висшия Църковенъ съборъ, все пакъ тия дадени права сж една крачка напредъ.

Това решение, обаче, подлежи на одобрение отъ Народното Събрание, което не знае защо още не е сторено.

Днесъ църквата се посещава почти изключително отъ женитъ. Мжже ще срещнете само единици или дошли по повѣдь. Днесъ само женитъ останали да поддържатъ вѣра и църква и да се интересуватъ отъ църковнитъ работи, безъ обаче да могатъ да взематъ прѣко участие въ тѣхъ.

Нѣма вече онова идейно надпреварване у мжжетъ за участие и интересъ въ църковнитъ работи, както това е било преди 30—40 години. Наистина, тогава църквата бѣше единствения мощенъ културно-просвѣтенъ факторъ, държиращъ цѣлия общественъ и културенъ животъ у насъ.

Днесъ, когато се тръби отъ всѣкъде, че интереса къмъ църквата намалява, когато и тамъ почнаха да вливатъ партизанство при изборитъ за черковни настоятели, тамъ дето трѣбва избирателитъ да се абстрахиратъ отъ всѣко

партизанство въ единичния останалъ неопатизаненъ институтъ, трѣбва да се намѣрятъ срѣдства и начини да се засили тоя интересъ къмъ родната църква.

Единъ отъ начинитъ е, безпорно, одобрението отъ камарата на Екзархийския уставъ, съ което ще се даде право на женигъ да участвуватъ въ управлението на църквата.

Всички признаватъ, че женитъ проявяватъ по-голямъ активностъ и интересъ въ всички начинания на църквата, като беседи, хорова, д-ва, а въ благотворителността, което е задача на църквата, жената е ненадмината.

Затова, време е вече Народното Събрание да се проникне отъ това навременно и справедливо решение на Св. Синодъ който е обмислилъ зрѣло тоя въпросъ, и още въ тая сесия да бжде санкционирано. Тѣй като това е въпросъ на формалностъ, нека тия, отъ които зависи изпълнението на тая формалностъ, да не се колебаатъ още, тѣй като това е и навременно и справедливо.

Б. Р. Намираме, че г-жа Тр-ва подига единъ много навремененъ въпросъ. Тя обаче не е права въ твърдението си, че църквата е поставила въ унижено положение жената. Това не е вѣрно. Никъде жената не е уважавана и почитана така, както въ църквата. Собствено, църква, това е цѣлото милионно общество отъ вѣрующитъ мжже и жени. Жената тукъ е равна съ мжжа. Христовата църква извърши най-големото добро за жената. Следвайки принципа: „нѣма вече робъ и свободенъ, нѣма елинъ и варваръ, нѣма мжжски полъ и женски“, а всички сж равни предъ Христа, тя премахна робството, освободи жената и децата отъ униженото положение въ което ги държеше езичеството. Вѣрно е, че жената не взема участие въ управлението на нашата църква. Но това се иска и чака отъ самитъ църковници. Стига Камарата да утвърди новия Екзарх. уставъ. Църквата при своитъ свещенодействия не унижава жената а само поставя на първо мѣсто мжжа, който е „глава на жена си“. Единъ отъ двамата трѣбва да бжде на първо мѣсто. Ще бжде противно на първо мѣсто да се постави жената преди мжжа.

ст. п. и.

Религията и науката изключватъ ли се помежду си.

II

Както видѣхме, науката съ своитъ срѣдства: опита и наблюдението, не е неограничена, а има свои граници, отъ които почва пжкъ областта на заключенията—логиката—философията. Последната, обаче, сжщо тѣй не е безъ граници. Има такива загадки въ съществуването на вселената, които винаги и всѣкога ще си останатъ загадки, колкото ние и да ги решаваме. Напримѣръ, началото и края на свѣта.

Вѣченъ ли е свѣта или времененъ? Ималъ ли е начало и ще ли има край? Или винаги е билъ и ще бжде?

Науката съ опита не може да направи това. Философията съ догадитъ и предположени-

ята може да отговори: „Свѣта е вѣченъ, или: свѣта не е вѣченъ“, което не е никакво разрешение на въпроса. Предположимъ ли, че свѣта е вѣченъ, че той въ времето не е ималъ начало и нѣма край, нашата мисль недоумѣва: Какъ тѣй? Не е създадено, а съществува. Не е родено, а живѣе. Свѣта винаги да е билъ?—Не разбирамъ.

Предположимъ ли обратно, че свѣта не е вѣченъ, ималъ е начало и ще има край—пакъ недоумѣваме. Ако свѣта има начало, значи, че нѣкога не е имало свѣтъ! Та какво е имало тогава? И защо тогава именно да се яви свѣта, а не по-рано или по-късно?

Сжщото недоумение и съ края на свѣта. Какъ тѣй животътъ на вселената да се свърши; кжде ще се изгуби всичко това, що виждаме? Свѣта билъ, билъ и, туку изведнажъ, се изгубва!

Милиардитъ километри смаятъ нашия умъ, но още по-чудно е, какво има задъ тия милиарди-задъ тия далечини. Нови далечини ли? А по ната-тъкъ все далечини ли? Но въ края на крайцата мисльта иска край. И, ако предположимъ, че свѣта е безкраенъ, безграниченъ, нашата мисль губи нишка и не разбира нищо. Ако предположимъ, че свѣта е ограниченъ, пакъ нищо не разбираме отъ това. Ще запитаме тогава: Гдѣ сж тия граници? Какво има задъ тѣхъ? Пустота ли?—Нова неясна и неразбрана дума.

Но защо да отиваме толкозъ далечъ въ безкрайността на загадките? Най-близка и първа загадка е тайната за произхода на вселената съ нашата земя и човѣка.

Чрезъ наука и философия, т. е. чрезъ опитъ, наблюдение, съ заключения и догадки е достигнато до Кантъ—Лапласовата система за появата на свѣта отъ готова нѣкаква мъглявостъ и стихийни сили. Но отъ кжде е дошла тая газообразна материя, естествена наука не отговаря. А откжде е дошло и първото движение, откжде живота,—сжщо мълчи или отговаря: отъ самосебе си, което е ненаучно твърдение, защото естественъ законъ е, че живота само отъ животъ произлиза. И ние виждаме, че самъ Кантъ казва: „Азъ разбирамъ какъ, чрезъ какви сили и процеси изъ мъглявостта се е развилъ и живѣе свѣта, но първата мъглявостъ, силитъ и процеситъ въ нея! Тѣ откжде сж?—Тукъ е главната тайна. Дайте ми готова първата мъглявостъ (вещество) и азъ ще ви обясня какъ сж се развили отъ нея свѣтоветъ, т. е. неорганическата природа.“

Какъ пжкъ на земята се е развилъ живота, за това съ опитъ, наблюдения, заключения и предположения Дарвинъ съ труда си „За произхода на видоветъ“ е далъ добра картина.

Но и Дарвинъ сжщо като Кантъ ще трѣбва да каже: „Дайте ми само една жива клетка и азъ ще ви обясня по какъвъ начинъ, съ какви сили се е раз-

вилъ органически свѣтъ съ човѣка на чело“.

Явява се обаче и още единъ въпросъ: по тая стълба на развитие, отъ мжжа до човѣка, кжде се е явила първата искра на духа, на духовенъ животъ? Науката изчерпва всички сили и спира до тукъ. Около тия 3 въпроса се върти вече предмета на философията. Тя се мжчи да не оставя тия въпроси безъ разрешение и безъ отговоръ. Въ тоя й стремежъ сж изникнали разногласия въ философската мисль и разни течения, отъ които само материалистичното се силее да откаже Бога. Религията има да се пази само отъ атакитъ на лѣвия флангъ на философията. И ние виждаме материализма да обяснява появата и вървежа на свѣтовния животъ съвсемъ просто и да го отдава на слѣпата случайностъ: всичко е химия, физиология, механика. Съ това не се решава никакъ поставения въпросъ. Пакъ Кантъ казва: Отъ кжде е живота въ мъртвата материя, отъ кжде е законсообразността на химията, механиката и физиологията? Кой, или кое стои задъ тѣхъ? А когато хората се чудѣли на мждростта на Кеплера, Коперника и Нютона, че тѣй ясно сж обяснили законитъ на свѣтовния животъ, тѣ отговаряли: „Не е мждростъ да се обяснятъ тия закони, а да се създадатъ и на тѣхната сила да се подчини движението, както на звездитъ, тѣй и на воднитъ капки“.

Свещ. П. Икономовъ
Варна.

„Иисусъ Христосъ не е Богъ“!

Така твърдишъ ти и настоявашъ, че това е вѣрно, но ето единъ фактъ, който резюмира въ себе си всички доказателства.

Нѣкога въ единъ малкъкъ градецъ на една далечна страна, младъ еврейинъ, дърводѣлецъ по занятие, напусналъ работилницата и заобиколенъ отъ други 12 работници, въ болшинството си рибари, почналъ смѣло и съ необикновена сила и въодушевление да говори на народа.

Другаритъ си наричалъ „ученици“.

Единъ день, обкръженъ отъ тѣхъ и множество народъ, Той се спира надъ една планинска стрѣмина и тукъ произнася онова кратко и просто слово, наречено, споредъ мѣстото, гдето го е произнесълъ: „На горната проповѣдь“.

То е било разкрито на Неговото учение, което одухотворява и удѣлоторява въ разстояние на 2 1/2 год.

Най после на 33 год. възраст, той умира отъ една страшна, позорна смъртъ, на каквато бѣха осжждани само престѣпницитъ. Това е положението. Какво се случва обаче? Това кратко словце, съ течение на времето направило найграндиозната изъ между всички революции. Тя обезценително ценноститъ, събори кумиритъ, на които се кланѣха учени и прости, вся буря въ човѣшкитъ сърца, Идеи, привички,

прави, закони, институции, философии, стари религии, рухнаха, загинаха на всекъде, гдето се чу отгласа на това кратко и просто словце.

„Нагорната проповед“ създаде днешна Европа и Америка, защото цълния духовен живот на тия 2 материка е изграден върху нейните начала.

От Галилейската планина бликна великата рѣка от любов и истина и донесе на свѣта: цивилизация, любов, милост, състрадание, смирение, и колко още други, неизвестни до тогава добродетели.

Това кратко и просто словце, е причината Америка и Европа да се гордѣят днес съ своите величествени храмове, приюти, училища, болници и колко други още институции и човѣколюбиви начинания. Сж щото словце е защитило достойнството на бедния, разкжсало е веригите на робството и е издигнало челото на роба и на неоправдания.

Сега, приятелю мили, отговори ми: Това слово човѣшко ли бѣ? Слово на простъ работник ли бѣ?

Но, ето моето предложение: Поканете най голѣмия и най известния мислител на свѣта, или най красноречивия ораторъ, или и двамата, ако желаете, нека се обкржжат не съ 12 прости работници-рибари, а съ 12 гениални хора! Нека тѣ имъ говорят и вдъхновяват както могат и разбиратъ.

Мислите ли, че ще могат да иматъ победата на Исуса Христа и силата да се справятъ съ цѣлъ свѣтъ и да го победятъ?

Зная, че отговора ви не може да бѣде освенъ едно „не“.

Какъ, нима 12 ганиални хора не могатъ извърши онова що извършилъ еврейски работникъ, синъ на крайно бедни родители и синъ на единъ поробенъ и униженъ народъ, подпомогнатъ въ това грандиозно дѣло само отъ 12 рибари, които едва сж могли да говорятъ селския си диалектъ?

Можешъ ли да твърдишъ, че Исусъ не билъ единъ човѣкъ?

При гроба на Лазаря. Той се натжва и плаче: ето човѣка! Но той заповѣдва на смъртъта и веднага Лазаръ възкрѣсна: ето Бога!

Въ маслинената гора Той страда и трепери: ето по добре човѣка. Но, всички тия мжки и страдания сж били предсказани и описани много по рано отъ пророците: Ето Бога!

На кръста, кръвта Му изтича и Той умира: Ето въ плъната смисълъ на думата човѣка.

Но на третия денъ Той възкрѣсна изъ гроба: Ето Бога!

Ако отъ близо проследимъ живота на всички религиозни реформатори, ние ще намѣримъ отпечатъка на родното имъ мѣсто. Но и историята ни съобщава, както тѣхните предшественици, така и книгите и учителите, които сж ги възпитавали, сжщо и случките, които сж направили обратъ въ живота имъ. Можели сжщото да се каже и за И. Христа?

Може ли нѣкой да ни посочи учителите Му или книгите, отъ които Той се е ползвалъ?

(Следва края)

Скици отъ Родината.

Моето село.

То се е свило въ кръшна пазва на сѣнчестия хребетъ. Безброй птички сутринь тамъ прелитатъ, надпѣватъ се, гонятъ се и се криятъ изъ въковни брястове и бѣло-снежни брѣзи. Небето замечтано, като влюбена подявка, сияйно се издига надъ схлупени кжщи, бѣлнали се всрѣдъ китни градини. По-

вѣ ли лекокрылъ южнякъ, рукватъ капчузи, забѣблатъ долчинки, стопява се снѣга въ градини и всички прѣпзатъ по полето. Кога се сѣмва, кога се мръкава, не вижда се. А полето и ливадите . . . тѣ се покриватъ съ разкошна трева, изпстрена съ златисто звѣнце, царска радика, жълтооко лютиче и кърваво червени макове. Тукъ-тамъ надничатъ сребриста маргаритка, усмихва се сладкодоховеликденче, надничатъ безброй безименни сини, лилави, бѣли и червени корени на горски блики, като кинари на скжпи губери. А когато слънцето изгрѣва, заиграватъ безброй багри и искри по росни треви и цвѣта и дѣха на нетърпеливи теменици се разнася отъ лекокрылъ вѣтрецъ. А дворятъ . . . градината! Тѣ се съживяватъ, събуждатъ — разхубавяватъ. Очитъ чакатъ да разцвѣне вишната, да се засмѣятъ багрените кичури на петровката ябълка, да бръмнатъ пчели по салкѣми, да излѣзе на припекъ квачката съ току що излюпени пиленца — ушитъ се паостриватъ да чуятъ кѣткането на квачката, писукането на слабокрили пиленца, бѣженето на малки агънца, прозякватъ на домашното куче, изтегнало се на припекъ край плета, шушенето на вѣтра изъ нацвѣтѣлите дървета . . . Сипне ли се зора по нивя, край синури се доизвиватъ плугове съ сакаристи говеда; ралото зацепва тежката земя и лѣскавите брезди една следъ друга се нареждатъ за чудо и поменъ. Слънце ги съ лжчи облива и дими се надъ тѣхъ сребриста пара. Браздите се редятъ една следъ друга, а орачѣтъ крачи и съ наслада джха мириса на прѣсните вглѣбни. Сладкъ му е дѣха имъ. Въ тѣхни недра кѣлни винена лоза съ едри и сочни гроздове, избувава кръщенъ кукурузъ, зрѣятъ дини, изкласяватъ златисти жига, буйна ржжъ, тежкоклакъ ечемикъ и благоуханенъ овесъ, който презъ тихи лѣтни вечери нашенпа омайни приказки.

Следъ сѣнокосъ жетва минава. Какъ сладко е да послушашъ тихъ ромонъ на узрѣли овеси, да заспишъ поне веднѣжъ между ресили мамули и да те погали сладкиятъ имъ мирисъ; — да подслушашъ какво си нашенпатъ тѣ съ звездни сѣденки по ведри небеса; да се изправишъ предъ прѣвъ пожънатъ снопъ и нежна ржка да ти подаде китка отъ синя раличка! . . . Да послушашъ макаръ отдалечъ звѣнливите пѣсни на млади жетварки, да зърнешъ после по харманъ време врани коне изъ настанъ харманъ! . . . Сладко и приятно е. Щепочувствува тогава човѣкъ красотата на божие творение, и ще усѣти, че е вѣнец на това творение.

Слънцето наклонява кѣмъ заныкъ. Ридове сѣнки хвърлятъ по долъ и поле. Една по една заминаватъ изморени чучулиги. Затихватъ вълните на разлюляни горски дървета. Настѣпва вечерното млчание за да възвести, че деня си отива и вечерницата изгрѣва. Клепалото на селската църква възвестява за утрешния празникъ. Всѣки вече е поелъ отъ поле кѣмъ домъ отъ дневенъ трудъ да си отдѣхне и за утрешния денъ сили да сбере.

Ахъ . . . хубаво си българско село!

Хроносъ.

Стопански въпроси.

Болезни по овоцните дървета

Една отъ тия болести е така наречената *Кръвна въшка* по ябълките. Тя е пренесена отъ Франция съ овоцни дървета, калемени и пр. Размножава се бързо и нанася голѣми вреди.

Средства за борба съ болестта. 1) Стари, съ голѣми рани дървета, немогатъ се спаси. Тѣ сж опасни и за другите дървета. Такива трѣбва да се изкоренятъ и изгорятъ на мѣсто, безъ да се пренасятъ отъ едно мѣсто на друго. На изкорененото дърво да се посади най-добре круша. Тя е неуяз-

вима отъ кръвната въшка. 2) Взематъ се 100 литри вода. Въ нея се разтваря $7\frac{1}{2}$ —10% *Афидонъ*. Съ този разтворъ чрезъ овоцарска прѣскачка се напрѣскаватъ овоцните дървета следъ опадването на листата есенъ или преди развиването на пъпките пролѣтъ.

Сжщото това средство се употребява и противъ щитоносната въшка. Единъ клгр. афидонъ струва 45 лв., но върши голѣма работа. За набавяне уведовете се отъ Пловдивската Земледѣлска Катедра.

Друга болестъ по овоцните дървета сж *гжсеницитъ*. Всички гжсеници презимуватъ въ земята, подъ пукнатините на старата кора на дърветата, а нѣкои и по клоните въ видъ на паяжина, обвита съ листи отъ дървото.

Средства. Следъ опадане на листата се събиратъ всички топчета отъ паяжини, покачени на клоните. Изтрива се сухата кора на стеблата и се намазватъ съ разтворъ отъ вода и говежди извержения. Преди да се разлистятъ дърветата, поставя се околвръстъ книга намазана съ овоцарско лепило „хюхетъ“. Всички пеперуди, като отиватъ на дървото, да снесатъ яйцата си, пълзятъ по стеблото, попадатъ въ лепилото и тамъ умираатъ.

Това средство за борба съ гжсениците е леко и даже забавително. Приложете го за да се радвате презъ лѣтото на хубави, свежи дървета, които ще ви дадатъ презъ есенъта запазени изобилни плодове!

Цв. п. Василевъ.

Киплингъ

Ако. . .

Ако можеше да стоишъ спокоенъ, когато всички около тебе губятъ спокойствието си, като обвиняватъ за всичко тебе.

Ако можешъ да се довършишъ на себе си тогава, когато хората се съмняватъ въ тебъ, като при това се стараятъ да оправдаешъ тѣхните съмнения.

Ако можешъ да чакашъ безъ да се умръявашъ отъ чакане или, бидейки лѣганъ отъ другитъ, ти да не си служишъ съ лѣжа, или, когато другитъ тѣ мразятъ, ти да не давашъ пжтъ на умраза, като сжщевременно да не се правишъ на твърде добъръ или да говоришъ твърде увещателно.

Ако можешъ да мечтаешъ и все пакъ да не правишъ мечтанието свой господаръ.

Ако можешъ да мислишъ безъ да правишъ мислите си своя целъ.

Ако можешъ да посрещашъ и победа и поражение и да се отнасяшъ еднакво и кѣмъ двете.

Ако можешъ да понасяшъ, когато мошеници изопачаватъ истината, говорена отъ тебъ, за да правятъ примка за глупците.

Ако можешъ да гледашъ нѣщата, за които си жертвувалъ живота си, строшени на парчета предъ тебъ, и тогава да се наведешъ съ извѣстлѣти и изчупени инструменти и да заизграждашъ отново.

Ако можешъ да сберешъ на купъ всичките си печалби и съ едно смѣло хвърляне да рискувашъ всичко и загубишъ, да започнешъ отново безъ да промѣлишъ нито дума за загубата си.

Ако можешъ да насилишъ сърце, нерви и мускули да ти служатъ дори и следъ като сж престанали да работятъ и така, да крачишъ напредъ и тогава, когато въ тебъ не е останало нищо освенъ една воля, която имъ казва: „Продължавай“.

Дирекция на постройките за водоснабдяване на безводния Дели-Орманъ гр. Шуменъ.

Обявление № 100

гр. Шуменъ, 24 февруари 1928 год.

На 11 день следъ публикуване настоящето въ Държавенъ вестникъ въ 16 часа въ помѣщенieto на Дирекция на постройките за водоснабдяване на безводния Дели-Орманъ, Шуменъ, ще се произведе за втори пжтъ търгъ съ тайна конкуренция за отдаване на предприемачъ изсичане на изключената отъ обекта на горското стопанство гора, ходяща се въ мѣстността „Фучиджилеръ“—Гюллерска община отъ около 360 декара.

За правоучастие въ търга се изисква залогъ 25000 лева. Предложенията ще се приематъ само до 16 часа, следъ което никакви предложения не ще се взематъ подъ внимание.

Тържните книжа сж на разположение на интересующите се въ Дирекцията и въ общинското управление с. Гюллеръ.

Отъ Дирекцията.

Ако можешъ да говоришъ съ тѣлпите и все пакъ да запазишъ добродетелите си или — да се разхождашъ съ царе, безъ да забравяшъ, че си обикновенъ човѣкъ.

Ако нито неприятели, нито любящи приятели могатъ да те наранятъ.

Ако уважавашъ всички хора, но никого — твърде много.

Ако можешъ да забавишъ минутата, въ която не ще простишъ, съ шейсетъ секунди, която ще бѣде земята съ всичко, което е по нея и — нѣщо повече отъ това — ти ще бѣдешъ човѣкъ, сине мой!

ХРОНИКА.

Свещениците отъ Шуменската Духовна околия ще иматъ събрание за I група на 14, а за II на 16 мартъ т. г. при следната програма: съ I група служи сутриньта въ църква Секеларий Ангелъ Ценовъ, проповѣдъ свещ. Н. Поповъ на тема „За поста“, реферира Прот. Ив. Дочевъ на тема: „Състояние на душата следъ смъртъта съ огледъ учението на Адвентистите“.

Съ II група служи свещ. Янко Митковски, проповѣда свещ. Ст. Рохлевъ на тема: „Тайнство изповѣдь“ и реферира Прот. Ив. Дочевъ на сжщата тема както съ I група.

Православното братство „Св. Богородица“ въ с. Турски-Изворъ, Тетевенско, представи въ училищния салонъ драмата „Фибилана“. Ролите се изнесоха много добре. Публиката си излезе съ отлично впечатление.

Братството благодари на всички лица, които му дадоха съдействие, а най-вече на учителите, които взеха живо участие.

Православното братство при храма „Св. Три Светители“ въ града представи на 12 того въ салона на чит. „Арх. Михайлъ“ съ успехъ пиесата „Кермооръ“.

Християните привикнаха и всѣка година търсятъ да си купятъ календарчето, издавано отъ Свещеническия сѣюзъ, защото въ него били показвани всички малки и голѣми църковни празници, нѣщо, което нѣмало въ другите календари. Нѣкои християни, обаче ни обърнаха внимание, че църковни празници като Атанасовъ-денъ Св. Антоний и др. не сж отбелязани поне съ звездички, като ни питатъ: И вашите ли голѣми взеха да изхвърлятъ църковните празници, както правятъ свѣтските? Сжщо така, не е вписанъ празникъ „Св. Три Светители“, който се падна тази година въ Недѣлята на Блудния Синъ, та трѣбваше мнозина да запитватъ, следъ като мина празника, кога ще бѣде храмовия празникъ на църкв. „Св. Три Светители“ въ града. Добре е да не ставатъ такива опущения, които подбиватъ доброто име на сѣюзното календарче, наречено отъ християните *църковно*.

Свещеникъ Анастасъ Георгиевъ отъ с. Шадж-ной, Провадийско, подари 100 лева на Добр. про-

свѣтн. братство при цър. „Св. Възнесение“ за упокой на починалу му пресвитера.

Шуменския клонъ отъ „Червенъ кръстъ“ обявява на тересующите се граждани, че въ държавната болница въ града се откриватъ отъ 20 того безплатни *самаритански курсове* за самарянки, които ще траятъ три месеци.

Ще се приематъ девичи и го-пожи отъ 20 до 45 години, които иматъ завършено прогимназиално образование съ най малко добръ успехъ, добро поведение и добър здраве. Желаящите да подадатъ заявление до канцеларията на клона на ул. „Мария Луиза“ 215, придружено съ кръщенло, училищно и медицинско свидетелство. Заявленията ще траятъ до 20 февруарий т. г.

Отъ Клона на дружеството.

Познатието съ своите музични дарования младъ семинаристъ *Димитър П. Консантиновъ*, който боти въ гр. Пловдивъ, ще се вицее утре, недѣля, 19 того въ църквата „Св. Марина“ въ сжщия гр. съ г-ца *Анка Рачева* — Бръсковъ.

Нашите сърдечни поздравления.

Настоятелството на Добротворно-Провѣдителното братство въ храма „Св. Възнесение“ изказва благодарностъ на г-жа *Неранза* /дункова за участието ѝ въ ко-сия по събиране помощи. Изказва благодарностъ на сжщата за дани отъ самата нея 200 лв. Изказва благодарностъ още на следни лица и учреждения: Банка „Бжщностъ“ 200 лв., г-жа *Пушкова* 100 лв., г-нъ *Цаневъ* 100 лв., г-нъ *Я. Абаджиевъ* 50 лв., *Ив. В. Попова* 2 м. платъ и 50 лв., *Юрд. Бояджиевъ* 50 лв., *Пей. Чешмеджиева* 50 лв., *Ел. Шоповъ* 50 лв., *Ив. Митева* 50 лв., *В. Мановъ* 100 лв., *Цв. Ивановъ* 55 лв.

Поправка. Въ кореспонденцията на г. П. Ноевъ за беседата Г-жа *Зидигъ* въ миналия брой допусната печатна грѣшка, измѣсто *каси* е печатано „*капи*“ вмѣсто *домове* — *дѣлгове*, това голѣмия курсивенъ писажъ се чете така: „въпиоща ния се чувствува у насъ въвеждането на майчините застрахователни и обществените възпитателни домове“.

Получи се въ редакцията и продава отъ месецъ време изъ жарниците въ града книгата *Дарил на Шуменската крепостъ* (приносъ кѣмъ историята на гр. Шуменъ) отъ Г. С. Джумалиевъ. Цена 60 лева. Издание на автора. Книгата опознава съ миналото на гр. Шуменъ. Разказва ни за голѣмѣненни действия презъ разни време на въ историческия четирижъникъ Русе, Силистра, Варна, Шуменъ. Всички слушатъ да се каже гр. Шуменъ билъ първоклассна военна крепостъ, но кое го правило такава крепостъ малцина могатъ отговори сериозно. Книгата на Джумалиевъ, която е написана енергиченъ и достъпенъ езикъ, се чете съ увлечение, ни обяснява голѣмата военна стойностъ на нашия градъ. Добре е всѣки шуменецъ да си набави тази книга, да знае съ повече подробности историята на своя градъ.